

Разбрахъ всичко. Ужасътъ на вчерашния день премина предъ мене, като тежъкъ кошмаренъ сънъ. Боже мой, и днесъ пакъ сжщото! И нищо по-болезнено нѣма отъ това внезапно опомняне: следъ покоя и безгрижието на съня, душата отново се облива отъ ледения лѣхъ на суровата истина.

Вчера ние бѣхме въ първа линия и сега нашата дружина е назначена въ бригаденъ резервъ. Трѣбва да отидемъ нѣкъде по-назадъ. Трѣгваме да заемемъ мѣстото си, газимъ дълбока леплива калъ, чизмитѣ тежатъ, сякашъ желѣзни. На пѣтя ни се изпрѣчва дълбокъ долъ съ отвесни, като стени, брѣгове. Нѣкои войници се плъзгатъ и падатъ, други имъ подаватъ пушките си, тѣ се ловятъ за тѣхъ и съ мжка излизатъ по калните и плъзгави сипеи. Не знаая какъ бързо и незабелязано можахме да преминемъ вчера при настѣплението си сжщия тоя долъ. Може би, защото не бѣше валѣло още дъждъ. Пристигаме на опредѣленото ни мѣсто и се спираме въ кални, черни угари, прикрити задъ единъ високъ хълмъ.

Дъждовенъ день. Оловени облаци покриватъ цѣлото небе, неподвижни и равни, като сключенъ до хоризонта покровъ. Но тия облаци сж нѣкакъ високо, а ниско подъ тѣхъ, лека и прозрачна, синкава като димъ, мъгла плува надъ земята. Топло е, нѣма вѣтъръ и